

[Aksel Møller.]

Lovforslag, der var forelagt, viste, at det maaske var rigtigst at sige, at den var en betinget Realitet. Men ingen af disse Bemærkninger mellem den højtærede Indenrigsminister og mig berettiger det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen til at tro, at nogen af os skulde være Tilhænger af en fuldstændig Udryddelse af Ejendomsrettens Begreb. Det er nemlig her Afgørelsen staaar. Der er ingen, der kan paastaa, at man ikke med den nuværende Lov om Boliganvisning, den, der er forelagt af den højtærede Minister til Forlængelse, kan klare de Problemer, der her er Tale om, omtrent lige saa godt — omtrent lige saa godt som med det af det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen forelagte Forslag. Det ærede Medlems Forslag har een Fordel fremfor Regeringsforslaget: at det skaffer Mulighed for at anvise flere Familier, flere Husstande Tag over Hovedet, men det gør det kun paa Bekostning af nogle af Livets mest fundamentale Rettigheder for andre, og det er simpelt hen dette Spring i Bedømmelsen af Ejendomsretten eller rettere Ejendomsrettens Betingethed, vi for vort Vedkommende ikke vil være med til.

I det hele taget er det i Boliganvisnings-spørgsmaalet saa aabenbart tydeligt, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen og hans Parti er drevet frem til at tage Standpunkt paa det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzens Bajonetter. Det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen har dog ikke haft Held til at faa drevet Socialdemokratiet ud i det helt desperate Synspunkt, det, som det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen har. Det ærede Medlems Synspunkt er det, at man simpelt hen skal kunne gaa til Folk, der bor i større Lejligheder, som de maaske, fordi de er gamle, ikke bruger fuldstændigt, eller, fordi de ikke har saa forfærdelig mange Børn, ikke bruger i den Skala, det ærede Medlem synes er rimelig, og kunne sige til dem: værsgod, I har Pligt til at modtage den og den Familie, en Familie af den og den Størrelse skal fra dette Øjeblik dele Køkken og W. C. og alt muligt intimt og ikke-intimt med jer! Det, som det ærede Medlem Hr. Leth Mouritzen vil i denne Sag, er efter min Mening det, man kunde kalde Russerpolitik. Russerpolitik, siger jeg, fordi der for mit Øje tegner sig et Billede, som baade det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer her i Salen sikkert kender fra deres Læsning, Billedet af Tilstandene i Moskva og i Leningrad i Aarene efter Revolutionen, med disse Familier, der blev pumpet sammen; først fik de maaske to Værelser, saa tilsidst eet

Værelse, og hvis der har været en senere Udvikling, har det vel været den, at de ogsaa maa sove i Toilettrummet. Nej, den Udvikling tror jeg vi skal holde os langt væk fra i dette Land.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, at Husejerne har haft Fordele af Konverteringen og Muligheden af at overføre Skatterne. Ja, det har jeg ikke bestridt, men tør det ærede Medlem benægte, at Huslejen i København ikke er steget med mere end 3—4 pCt. i Krigsaarene? Tør det ærede Medlem benægte, at Lejepristallet kun er steget fra 111 til 125, medens det almindelige, officielle Pristal er steget fra 107 til 169? Dør har man en Illustration til, hvad det faktisk har betydet. Selvfølgelig havde Husejerne været endnu ugunstigere stillede, om Konverteringsmulighederne ikke havde været der, eller om de selv skulde have dækket Forhøjelsen af de offentlige Afgifter, naturligvis. For mig at se er disse Tal, som er ganske tydelige og klare, og som vel ingen tør drage i Tvivl, et Billede paa en Udvikling, som ingen anden Stand i Danmark har fundet sig i at leve under. Det er jo nemlig Sandheden, og det bør det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen og alle andre ærede Medlemmer, hvis Blade i denne Tid er optaget af at forsvare det nødvendige og det rimelige i den Strejke, der nu finder Sted, i alt Fald paaskønne, at der findes en Befolkningsgruppe, som har set Udviklingen forløbe paa den skildrede Maade uden at stille haardkogte Forlangender til nogen om at faa deres Forhold forbedret.

Jeg føler mig i allerhøjeste Grad skuffet over, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen som Argument for, at det skulde være en god Forretning at eje Ejendomme, siger, at det har ikke været svært at sælge Ejendomme i København under Krigen, det maa have været en Beroligelse ligefrem at blive Grundejer. Det ærede Medlem vil dog vel ikke bestride, at dette skyldes en Faktor af en helt anden Karakter; det skyldes simpelt hen den Pengerigelighed, der har været, samt Ængstelse, ikke saa meget hos private som hos de Institutioner, Forsikringsselskaber o. s. v., der har maattet tænke paa at bevare deres Værdis Købe- evne; det er dog dem, der i første Række har præget Købene af Ejendomme i Hovedstaden.

Nu skal man altsaa ogsaa have Utak og høre, at Det konservative Folkeparti ved sin Tilslutning til Loven om Støtte til Boligbyggeriet har tilkendegivet, at det foretrækker socialt Boligbyggeri for det private. Det har vi sandelig ikke tilkendegivet; vi